

Jörgen Jalmo

OÄNDLIGHETSBLÅ

Dikter

AKFEO FÖRLAG

DU

gav mig
mig det rödaste av band
ur din luva

jag skrev kärleken
med fjäder i längtans sand
flyg i hoppets vind min duva

om natten
färdas du med vingen vit
månens silverljus leder hit

bland mossens mäktiga slöjor
och spröda älvors dans
väntar min själ under stjärneglans

du stilla månnatt uti änglasång
besjung så min fågels flykt
knutna i rödaste band är vildrosens fång

jag känner ditt hjärtas slag
uti kupad väntan
under himlavalv hörs vingars andetag

du lyckobrev från underland
kläd min lidelse så i rött
jag väntar dig med utsträckt hand

JAG

lägger
min själ

under ditt
bröst

mitt hjärta
i din hand

även
längtan

söker tröst
ibland

be mig

aldrig
ta farväl

MIN STAD

kylan

som biter
kall

över gator
och torg

i januarinatten

frusen står
en tall

uti vintersorg

i fjärran

en mistlurs låt
ute på

Saltsjöns vatten

jag älskar

grändens bävan
och när

tågen rullar

snöbyar som gå
över parkens

kullar

jag är

ett stadens barn
i varje vrå

BREVET

älskade

det är
när himlen

klarnar

jag
saknar dig

som mest

då gråter
även tärnan

ut
över havet

och jag går
var gång

de vingtysta
stegen

upp
i den vind

som

snuddar
ditt väsen

ser när
vattnet rörs

spelar i
kärlekens

dungar

torkar

tåren på

din kind

ODONATA

uti våtmossens
söta och milda
fostervatten

vilar
det ännu ofödda
barnet

under sländans
facettöga och

spröda
vingars beskydd

bland skogssäv
och kaveldun
dansar

förfödskan
kind mot kind
med livet

och i mossen
kom flickan att
le mot Odonata

på sländors vis

VID EN FONTÄN

just där

himlen

bestämt
sig

likt ett
undantag

vi lät det
bero

att älska
är också

att ha
en tro

DÄR VILAR

en

fågel under
ditt bröst

även våren
gossebarnet

söker din tröst

där vilar natt
uti tidlös lega

älskade

gör våra dagar
till eviga

där vilar vi

på den mjukaste
av bädd

jag är inte
längre rädd

DU ÄR

morgonsol
i sorgsna regn

vinden
och

havets sälta

lika lekfullt
kysser du

allvaret

du orädda
blomma

bland törnen

vet ju även svar
i stumma samtal

du är

min själ i tomma
rum

du är
jag är

invid varandra

över ängarna

hörs sånger
lika kantat

vi är

REGN

du

sorgsna väta

fallen är du
ur vilsna själers
mörka moln

lika ödslig står den
tomma skogen

du
sorgsna väta

uti kalhyggen förmår
inga hjärtan slå
minns du

hur furorna brukade
sjunga för oss

sorgsna väta

ge det förflutna
livet åter

OÄNDLIGHETSBLÅ

är

den himmel

som
snuddar

mitt ögas
innanhav

i djupen av
ditt väsen

låter jag mig
drunkna

var gång du ler

NÄR SKYMNING

faller stum
och släcker
ljusen i den
gamles rum

sluter sig gökärt
där svävar ängsull
uti mörkret tvärt
ljuder vinden sorgfull

mörka skuggor drar
över vidd och vatten
himlen tänder
ej om natten

i skyars vingslag hörs
ångestens gälla skri
med svarta fjädrar
flyger den skogen förbi

ack – låt mig drömlös
få vila ro
slippa tunga klockors slag
allt min kära lät jag dig anförtro

likt jättar tonar trädens silhuetter
uti dimmors släpande hav
klangen ekar dov
runt en skymningsgrav

UTI VÄNDTEGEN

vilar
ett ax

uttröskat
men

vid liv

älskade

låt det
åter

snudda
din jord

och
på nytt

angå
kärleken

SVARTA SVANAR

under trädens
glesa galler

likt döende är
ljuset som faller

natten är nära
svart och stum

nu reser minnen
dystra murar i ett rum

det är så tyst
och allting bara tiger

hans huvud sjunker ner
maran står i kjol och niger

plundrad och tom
sedan länge är hans själ

vägen upptrampad att gå
av livets färd och tunga hälar

där en gång vinden viskat
lika ömt som vårens ljuva bris

härjar nu sorgen som piskat
lindens kronor till ved och ris

där en gång fyra ögon lät
spegla himlen oändlighetsblå

flyger svarta svanar likt mörka
slöjmoln som sakta segla och förgå

Och inte slutar regnet
sitt tunga och skvalande dropp

käraste jag vill och längtar
du kommer hit opp

undan – där en evighet tar vid
ett gränslöst hav i frid som rår

där drunknar även jag
i den stilla ro som råder och består

SAKNAD

skulpterar dig då
med sinnens hand –
bevaras längtan

HETTA

ett par eldflugor
gnistor i natten –
svetsar kärleken